

„Szívmelengető és szívszorító is egyben.”

– AlibearOz, amazon.co.uk.

VILLA *a szigeten*

Tökéletes kikapcsolódást
nyújtó olvasmány

*fine
selection*

LILY GRAHAM

L I L Y G R A H A M

VILLA

a szigeten

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Barbara Marie Little-nek, Kathy Schaffernek,
valamint minden olvasónak és bloggernek,
akik tartották bennem a lelket, köszönöm.*

Egy

Formentera, napjainkban

SOHA NEM FELEJTEM EL AZT A NAPOT, amikor először pillantottam meg a villát, ahogy patyolattiszta lepedőként csillogott az álmos spanyol napfényben. A zsalugáterek halvány zuzmósínűek voltak, és mélabús murvafürtök kúsztak végig a fehérre meszelt köveken.

Egyszerű hely volt, dísztelen, négyszögletes épület, több száz éves, akár maga ez a gyakran feledésbe merült parányi sziget. A tengerre nézett: a kavargó türkiz a legsötétebb tengerészkekkel találkozott a hatalmas, ismeretlen, ígérettel teli horizonton.

A levegő mintha együtt susogott volna vele, és én éreztem, ott, a meleg, citromillatú napfényben, a magányos kert vadon növő, sorukra hagyott narancs- és citromfáinak illatában, hogy valami felkavarodik bennem. Mintha valamilyen eltemetett ős húzott volna magával, mintha oda tartoztam volna.

Az érzés erőteljes, mégis átmeneti volt, mindössze egy sóhajtásnyi, de hónapok óta először éreztem, hogy megmozdul bennem valami, és egy pillanatra talán mintha jól lennék.

A villa a családi múlt egy fejezete volt, még jóval a születésem előtt. A családom történetének egy már-már elfeledett sarkából származó,

szépiaszínű fényképhez tartozott. Emberekhez, akiknek a nevét már szinte elmosták a változó árapályok.

Mégis itt voltam. Mint egy üzenet a palackban, amit partra sodortak a tenger széles hullámkarjai, mint egy hanyórázó törmelék a víz színén. Ám nem a véletlennek köszönhetően. Hanem a szeretetnek. A férjemnek, Jamesnek.

Mert a halála előtt az egyik utolsó cselekedete az volt, hogy megvette nekem ezt a házat.

Jamesnek mindig jó érzéke volt a drámához. A temetése napján értesültem a villáról. Mintha valamilyen nagyszabású filmben lennénk, aminek a feszült cselekményét imádta volna. Szinte magam elé tudom idézni, ahogy eltervezte. Ahogy a fejében kigondolta az egészet, elrendezte az összes szereplőt, és az utolsó lehetséges pillanatig várt, hogy megtegye a bejelentését. Hogy övé legyen az utolsó szó, még halálában is. A vendégek távozása után szereztem tudomást a villáról.

Sage, a tinédzser lányom már lefeküdt, a sok sírástól kimerülten, a házban pedig csend honolt. Túl nagy csend. Az a fajta csend, amittől az ember sikoltozni akar. A nappaliban ültem az összehúzott függönyök meg a csukott kétszárnyú ajtó között, egy pohár whiskyvel a kis asztalon, és azt a fekete selyemruhát viseltem, amit még együtt választottunk, amikor csaknem meg tudtuk győzni magunkat, hogy igazából nem *erre* az alkalomra vesszük. James választása azért esett rá, mert tetszett neki, hogy megmutatja a lábamat.

De ez akkor volt, most viszont zsákként lógott rajtam, ahogy ott ültem, fejem a térdeim közé hajtva, és hiába próbáltam, nem tudtam elképzelni a jövőt nélküle.

Charlotte Woolf: negyvenöt éves, anya, egykori detektívregény-író, *özvegy*. Korosodó énemmel, akadozó karrieremmel

megbékéltem, de az utolsóból nem akartam részt vállalni. *A legkevésbé sem.*

Halkan kopogtattak az ajtón, és a bátyám, Allan lépett be. Azzal a mosollyal az arcán, ami valamilyen mélyről jövő megtörtségből fakad. Azzal a mosollyal, ami az életben lévőknek maradt.

Leült, és letette a levelet a kis asztalra, nekitámasztva a whiskyspoharamnak.

– James írta, az utolsó kívánságai, meg ilyesmi, Ropi – mondta.

A bátyám életem nagy részében Ropinak hívott, még akkor is, amikor már rég nem emlékeztettem pálcikalábú botsáskára, és a becenév már nevetségesnek tűnt, ahogy felszedtem jó adag babaháját, ami már tíz éve nem ment le rólam teljesen. Allan kissé idegesnek tűnt, miközben keresztbe tette, majd szétnyitotta vékony lábait, és a kezét végigsimította gyapjúnadrágján.

Allan mindig kissé idegesnek tűnt, mintha egy erős hangtól is megriadna, ám keményebb fából faragták, mint amilyennek látszott. Nagyon is jól tudtam, tekintve, hogy mennyit támaszkodtam rá az utóbbi hetekben, pontosabban az egész évben.

Csak pislogtam.

– James levelet hagyott nekem? – ismételtam ostobán.

Mikor volt ideje levelet írni? És miért volt szüksége rá, ha minden egyes napot együtt töltöttünk onnantól, hogy diagnosztizáltak? Elszomorított, ahogy belegondoltam. Hogy a kórházban valamilyen csuklógyilkos levelet írt azokban az utolsó napokban, miközben a szervezete leállt a rák elleni hosszú küzdelme után, és a halálos kór szétterjedt mindenütt abban a hat láb magas testben, amit annyira szerettem.

Negyedik stádiumú melanoma.

A halála végül gyors volt, és nem olyan elhúzóódó, mint amilyen lehetett volna. Ezt mondta az összes orvosa. Öten voltak, úgyhogy

gondolom, ők tudták a legjobban. Azért mondták, hogy vigaszt mérítsek belőle. A rövid válasz azonban az volt: *nem tettem*.

Nem akartam, hogy James szenvedjen, természetesen nem, de kénytelen voltam azt kívánni, bárcsak lenne valamilyen középút. Még néhány hónap, vagy akár csak néhány hét, amikor nincsenek fájdalmai. Szörnyen önző dolog, tudom. De hogyan halhatott meg negyvenhat éves korában? Nem ezt írtuk alá. Távolról sem. Azt akartam, hogy az életközépi válságot egy rikító autó tegye teljessé, ami soha nem érkezett el. Ősz haját akartam, és öregségi foltokat. Azt akartam, hogy ő kísérje az oltárhoz Sage-et. Azt a napot akartam, amikor először fogja kézbe az unokáját.

Nem *ezt*.

Behunytam a szemem, fejem a kanapéra hajtottam, könnyeim a bolyhozott szövetére folytak, és beleszívódtak a halványkék anyagba. Az ember azt hinné, addigra már elsírtam az összes könnyemet, de egyre csak záporoztak, mintha a testem mindössze ennyit tudott volna tenni. Akár egy seb, amiből bánat szivárog.

Allan megfogta az a kezem, amelyiken James jegygyűrűjét viseltem a hüvelykujjamon azóta, amióta közölte velem, hogy semmi értelme azzal együtt elhamvasztani. A bátyám megszorította a kezem, aztán felállt, és magának is töltött egy whiskyt, miközben a szemét elhomályosították a visszafojtott könnyek.

– Miről szól a levél? – kérdeztem.

Felsóhajtott.

– Nem tudom, Ropi. James azt mondta, valami olyasmi, amiről azt gondolja, hogy segíthet. Ismered Jamest.

Jelen időben mondta, állapítottam meg. Mintha James csak a másik szobában lenne.

Istenem, mennyire szerettem volna, hogy *ez* így legyen!

Megtöröltem a szemem, kortyoltam egyet a whiskyből, és a levélért nyúltam.

Allan mintha távozni akart volna, hogy tiszteletben tartsa az intim szférámat, de megráztam a fejem.

– Ne, maradj, kérek!

Bólintott, és visszaült mellém. Kivettem a levelet a borítékból, miközben könnyek homályosították el a látásomat. Egy fénykép esett ki belőle az ölembe. Összevontam a szemöldököm. Mindössze egy egysoros mondat volt Jamestől, a kusza betűivel írva.

Vettem neked egy házat. Ne légy mérges!

Csak pislogtam, aztán egy felhorkantás és nevetés közötti hangot hallattam. Továbbra is a levelet bámultam. Próbáltam megérteni. Mi a franc ez?

– Miről van szó? – kérdezte Allan. – Mi ez?

A bátyámra néztem, és ráébredtem, hogy muszáj megszólalnom.

– James vett nekem egy *házat*.

– Micsoda? – hüledezett Allan, és csak pislogott szürkészöld szemével. James nyilván neki sem beszélt a terveiről. Átnyújtottam a levelet, és éppoly meghökkenten meredt rá, mint én. – Ennyi, nincs magyarázat vagy bármi?

Megfordította a levelet, hogy ellenőrizze, hátha a szavak valami módon átnyargaltak a másik oldalra, mintha azok a dolgok, amiket James nem mondott el, valahogy összegyűjtötték volna a bátorságukat a túloldalon.

Nem tették.

Felemeltem az ölembe esett fényképet, és hirtelen összerendeztem a felismeréstől. A parányi, szépiaszínű fénykép tökéletes négyzet alakban illeszkedett a tenyerembe. A sarkoknak fogazott szélei

voltak, és a fénykép furcsán ismerősnek tűnt, mintha már láttam volna sok évvel azelőtt, de nem tudtam pontosan felidézni, hogy hol.

Egy fákkal körülvett, kicsiny, hófehér kővilla volt látható rajta, ami a hatalmas, tajtékos tengerre nézett. A fénykép megfakult, megkoptatta az idő, meg talán a vágyakozó ujjak érintése is. Megfordítottam, és elakadt a lélegzetem.

– Marisal – leheltem, ahogy elolvastam a szeretett, ismerős kézírást.

Allan szeme elkerekedett. Mindketten ismertük ezt a nevet, épp elégszer hallottuk nagyanyánktól gyermekkorunkban. Ígéretet jelentett nekünk, gyerekeknek, amikor könyörögtünk, hogy meséljen történeteket a régi családi otthonáról, és csak annyit mesélt, hogy megkínozza a képzeletünket, semmivel sem többet. Allan és én fogadalmat tettünk egymásnak, hogy egy nap odamegyünk, és felfedjük azokat a titkokat, amelyekről tudtuk, hogy valahogy még mindig ott rejtőznek, azokat a titkokat, amelyeket soha nem tudtunk kiszedni nagyanyánkból. Ezt az ígéretet aztán elfelejtettem, mialatt felnőttem, és saját családot alapítottam.

Mostanáig.

Nagy levegőt vettem, és tekintetem az aranyló égboltra emeltem, hogy a nap a retinámba hatolhasson. Nem akartam, hogy a villát első ízben a könnyeimen keresztül lássam, ahogy James sem akarta volna.

Ez a gondolat hajtott előre, jobban, mint bármi más. Marisal felé.

Kinyitottam a kicsi, alacsony kertkaput, ahol megláttam a nevet, szinte elmosódva a faragott kőben.

Itt voltam végre.

Kellő

Egy hónappal korábban

—**C**SAK HOGY VILÁGOSAN ÉRTSEM — mondta Sage, a lányom, aki tizenkilenc volt, de úgy viselkedett, mint egy harmincöt éves.

Épp a táskáját csomagolta, én pedig úgy tettem, mintha nem történé össze a szívem, hogy visszamegy az egyetemre. Egy héttel a temetés után történt, és mi megpróbáltunk normálisan viselkedni, ám szánalmas kudarcot vallottunk.

Két lista volt az ágyon a nyitott bőröndje mellett, kecses, ügyes kezének írásával.

Az egyik neki szólt, a másik nekem. Az övé egy ellenőrzőlista volt, az enyém pedig egy túlélési útmutató, segélyhívó számokkal, hasznos információkkal és emlékeztetőkkal. Mintha én lettem volna a gyerek, ő pedig a felnőtt.

Feltételeztem, így birkózik meg a tudattal, hogy egyedül hagy családi házunkban. A házban, amelyet James és én lassan otthonná varázsoltunk az évek alatt. Néhány napba telt, hogy elmondjam neki, mit is tett az apja. Nem tudtam, hol is kezdjem valójában, míg nem

aztán kifutottam az időből, és végül akkor böktem ki, amikor indulni készült.

Hitetlenkedve nézett rám.

– Apa vett neked egy villát Spanyolországban? Nem gondolod, hogy egy kicsit elment az esze a végén? – álmélkodott félig komolyan, félig nem.

Abbahagyta a csomagolást, és rám meredt azzal az ünnepélyes ébenfekete szemével meg a szokásos lófarokba fogott, sötétszőke hajával, és egy pillanatig azt a kislányt juttatta eszembe, akinek a gyönyöző nevetése szappanbuborékokra emlékeztetett, azt a kislányt, aki örökre a szívemben él, ezzel a szívszorítóan felnőtt változattal együtt.

Leültem az ágya szélére, felvettem Scruffyt, a régi kitömött szürke nyulat, amit Sage mindenhová magával vitt, és megérintettem a kopott fülét. Elfojtottam a nevetést, amikor megnéztem a listát, ami olyan dolgokat tartalmazott, mint: „Mindennap sétálj! Háromszor étkezz bőségesen (a csokoládé nem étkezés, anya)!” Ezt kétszer is aláhúzta, tehát nyilvánvalóan nagyon fontosnak tartotta.

„Esetleg hívd fel a szerkesztődet, kérj haladékat a regényedhez! Maradj *távol* a nagymamától!”

Az utolsónál felhorkantam, aztán újra szomorú lettem. Anyám és én kissé feszült kapcsolatban álltunk akkoriban. Már egy ideje így volt, amióta Jamest diagnosztizálták, a „segítsége” ugyanis abban merült ki, hogy mindenféle elképesztő New Age-es gyógyszert igyekezett hozni neki kipróbálásra. Tudtam, még veszekedés közben is, hogy csak kedves akar lenni, és tényleg csak segíteni akar, de az örületbe kergetett vele. Épp elég nehéz volt anélkül is megpróbálnom elfogadni a lehetetlent – hogy életem szerelme hamarosan meghal –, hogy ő egyfolytában iparkodott volna hiú reményeket ébreszteni

bennem. Ami aztán csak csalódással zárult, és emiatt folyamatosan fájdalmat okoztunk egymásnak.

Sage komolyan nézett rám, és a szeme megtelt könnyel. Majd gyorsan megrázta a fejét, és elkezdett kicsomagolni.

– Halasztok, meg ilyesmi. Majd újrakezdem jövőre. Ez nevetséges. Nem hagyhatlak itt, és nem mehetek vissza csak úgy az egyetemre, mintha mi sem történt volna. *Nem fogok* visszamenni.

– De igenis *fogsz!* – jelentettem ki, és elővettem ritkán használt szigorú hangomat. – Elkezded a második évedet az orvosin, ez az álmod, ráadásul most ott van az életed, az összes barátod. Nem kell aggódnod miattam, rendben?

Sage öreg lélekként született. Bölcsnek, megértőnek, szorgalmasnak, néha túl keménynek önmagához. Jamesnek mindig el kellett mondania neki, hogy teljesen rendben van, ha szórakozik, ha csak úgy ellazul, ha nem minden alakul úgy, ahogy annak lennie „kellene”. Ha drága, mégis divatos ruhát hord, ami szétmegy a mosásban, az észszerű Marks & Spencer pulóverek és cipők helyett. Épp elég ideje lesz még öregnek és észszerűnek lenni később. Hogy azzal sincs baj, ha tizenkilenc évesen nem tervez meg mindent, és nem érzi felelősnek magát mindenkiért. Ezek a beszélgetések most rám hárultak. Visszatettem a ruháját a táskába.

– Ha maradsz, az nem old meg semmit, egyikünk számára sem. Csak újabb dolog miatt kell aggódnom, ha megteszed.

Szerintem Sage attól tartott, hogy talán cukrozott gabonaféléken élnék, és soha nem bújnák ki a pizsamámból a távozása után. Negyvenöt éves voltam, *özvegy*, olyan munkával, ami miatt soha nem kellett kimennem a házból (vagyis ez a munkám akkor lenne, ha valaha is befejezném azt a kéziratot, amit a szerkesztőmnnek ígértem egy

évvel korábban). *Jogom* volt hozzá, hogy a pizsamámban dolgozzam, és egészségtelen ételeket egyek.

– És nem... nem gondolom, hogy apádnak elment az esze. Azt hiszem, valójában nagyon hasonlított hozzád. Aggódott amiatt, hogy mi fog történni velem, sőt velünk, és úgy vélte, ez jó módszer a továbblélésre.

Ez csak feltevés volt. Leginkább.

Sage kétkedően nézett rám.

– Egy ház Spanyolországban?

– Technikailag egy kis spanyol szigeten van, közvetlenül Ibiza mellett.

Sage felhorkant, és sötét szeme meglepetten tágra nyílt.

– Jóságos, ég, *Ibiza*? Apa azt akarta, hogy partizni menj?

Elnevettem magam. Megértettem a döbbenetét és a zavarát.

– Dehogy. Ez a kis sziget másmilyen. Sokkal csendesebb, távol van a tömegtől és a zajtól, hála istennek.

A Google szerint az apró Formentera szigetet néhány ezer ember lakja. Hosszú, keskeny, és füves legelő, fenyőerdő meg több mérföldnyi homokos strand borítja. Mindössze nyolcvanhárom négyzetkilométer, és minden hegyfokán magányos világítótorony magasodik.

Onnantól, hogy értesültem a házról, eltöltöttem némi időt a sziget képeinek nézegetésével, és megpróbáltam elképzelni, hogy odamegyek, ha egyszer kedvem lesz hozzá. A tenger színe rabul ejti a tekintetet, a kápráztatón kavargó türkiz csillogón olvad bele a körülötte lévő hatalmas óceán sötéten örvénylő kékjébe.

Az igazi probléma az, hogy az odajutáshoz először Ibizára kell repülni, utána pedig átkompozni a kisebb testvérszigetre. Enyhén szólva is lehetetlennek tűnt, hogy elindulok a világ leghíresebb, drogüzemű éjszakai klubokkal, öregező hippikkel és hedonistákkal teli

partizó szigetére a férjem halála után. Talán egy kicsit *valóban* elment James esze.

De természetesen tudtam az igazságot.

– Ez a dédanyád háza volt. James ezért vette meg, azt hiszem, azt akarta, hogy megismerjük, és visszakerüljön a családhoz, akikhez, ebben biztos vagyok, az érzései szerint tartozott.

Bár ő ezt nem magyarázta el a levelében, tudtam, hogy ez volt az oka. Az évek alatt beszéltünk a Marisáról, és az Allannel egymásnak tett gyermeki fogadalmunkról is, hogy elmegyünk a szigetre, és megkeressük. James mindig is támogatta, de valahogy soha nem kerítettem rá sort, hogy megtegyem, a bátyám érdeklődése pedig megcsappant, ahogy idősebb lett. Az enyém nem, de valahogy soha nem találtam rá időt. Talán James a ház megvásárlásával, a döntése meghozatalával, hogy megveszi, akarta biztosítani, hogy megtegyem. Átnyújtottam a lányomnak a fényképet, és megfogtam a vállát.

Sage a képre pillantott, és összevonta a szemöldökét.

– Ez volt a nagymamád háza? – kérdezte leülve, majd két kezébe fogta a szemcsés, szépiatónusú fényképet, és a háborgó tengerrel körülvett régi fehér házra meredt. Sötét szeme ünnepélyes volt.

Bólintottam. Sage nem találkozott a nagyanyámmal, aki nem sokkal a lányom születése után meghalt.

– Régen. Elmenekült a spanyol polgárháborúból a harmincas években, azt hiszem, aztán nem sokkal utána megismerkedett a nagyapámmal, és az ő szülőföldjére költöztek. A ház, Marisal, valahogy elveszett. Nem ismerem pontosan a részleteket, soha nem beszélt nekünk sokat, de tudom, bántotta, hogy már nem volt a család tulajdonában.

– Soha nem mondta el neked, hogy mi történt? – tudakolta Sage, ahogy összehúzott szemöldökkel rám nézett.

Megráztam a fejem, és halkan felsóhajtottam.

– Nem, nem szeretett a múltról beszélni. Különösen a nehéz időkről nem. De szeretett ott lenni. – Ennyit legalább tudtam. – És örült volna a gondolatnak, hogy a ház végül valami módon visszakerül hozzánk, leginkább apa révén.

Nem tudtam nem gondolni arra, hogy ez mit jelentett volna neki. Sage elmosolyodott.

– A nagymamád kedvelte apát?

Megráztam a fejem.

– *Rajongott érte.* Zavarba ejtő módon. Apád mindig megpróbált azzal a szörnyű spanyoljával beszélni hozzá, és a nagyanyám imádkozta érte.

– Ez apára vall.

Könnyes mosolyt váltottunk, aztán megtöröltük a szemünket.

– Szóval mikor mész? Formenterára? A Marisalba?

Nem azt kérdezte, hogy ha, hanem azt, hogy mikor, állapítottam meg. Szerintem mindketten tudtuk, hogy nincs sok választásom. Bár a gondolat, hogy odarepüljek, pillanatnyilag képtelenségnek tűnt. Túl ragyogónak éreztem, túl szépnek... sőt túl soknak.

– Talán néhány hét vagy hónap múlva – válaszoltam kitérően. Talán, ha elmúlik az a késztetés, hogy megkérjem őket, hamvasszák el az én testemet is. Persze, ezt *nem* mondtam. – Talán kijöhetnél velem a következő szünetedben, hogy te is lásd. Nem tudom, milyen állapotban van, szóval látnunk kell. Az ügyvéd... tudod, Steve Linberg?

Sage bólintott.

– Nem említette, hogy lakható-e, vagy sem, amikor bejelentkeztem nála, de az volt az érzésem, hogy kissé elhanyagolt. Azt mondta, évek óta nem lakik benne senki.

Sage felhorkant.

– Úgy érted, amikor rárontottál, hogy megtudd, mi a fenét gondolt apa?

Elvagyorodtam. Nagyon jól ismert.

– Igen. Akárhogy is, ki tudja, talán lesz hol eltöltenünk a karácsonyt ebben az évben. Margariták a tengerparton?

Sage szeme elkerekedett.

– Az jó lenne.

Az lett volna. Nem sokat gondolkodtam a jövőn, csak igyekeztem folyamatosan lélegezni és egyik napról átevickélni a másikra, de a családi emlékektől távol töltött karácsony jó tervnek tűnt, úgy gondoltam.

Amikor megpróbáltam a végére járni James rövid, rejtélyes levelének, Steve-től megtudtam néhány háttérészletet a férjem házvételi döntésével kapcsolatban, beleértve az ingatlanügynöke nevét is.

Azt is megtudtam, hogy Steve rendezett el mindent, amikor James beszámolt neki arról, hogy mit akar tenni. A tervéről, hogy megveszi a Marisalt.

Megmondtam Steve-nek, hogy talán konzultálnia kellett volna velem, de ő biztosított, hogy James a szellemi képességei birtokában volt, amikor néhány hónappal korábban arra utasította, nézzen utána a házvásárlás ügyének, mert értesült arról, hogy árverésre bocsátják.

Anyagi szempontból jó üzlet volt. A pénz James magántőkéjéből származott, abból az időből, amikor eladta a designüzletét, tehát jogában állt megvásárolni a házat. Nem okozott pénzügyi nehézséget nekünk, ami megkönnyebbülést jelentett. Csak azt kívántam, bár csak elmondta volna nekem, hogy mit tesz vagy gondol. Pillanatnyi-
lag nem éreztem helyesnek, hogy elhagyjam az otthonunkat, és egy spanyol szigetre repüljek. Különösen, amikor mindössze ahhoz volt

kedvem, hogy lefeküdjek és átaludjam a következő évet. Legalább álomban James még mindig velem volt. Ő talán épp ettől félt.

Amit a halálról senki nem mond el, az az, hogy mekkora áldozatot követel a májtól. Igazából nem tudtam, hogyan nézsek szembe józanul vele. Csak még rosszabb lett Sage távozása után. Fel sem fogtam, mennyire uralkodnom kellett magamon a kedvéért, amíg el nem ment.

A másik dolog, amiről senki nem beszél, hogy mi történik a temetés után. Amikor a lábasok már nem jönnek, és a telefon is megszűnik csengeni. Ekkor csap le az emberre. A csendben. Amikor azt kívánjuk, bárcsak minden *megszűnne*, de nem így történik. A nap mindennap felkel. Az árapály folyamatosan változik. A madarak továbbra is énekelnek. És a posta is egyre csak érkezik.

Felugrottam, ahogy a levél átjutott a postaládán, és azon a halmon landolt, amit nem volt kedvem előző nap kiüríteni. Szórólapok. A hetilapok reklámújságjai. Katalógusok.

Minden önfegyelmemre szükség volt, hogy ne nyissam ki az ajtót, és ne kiabáljak rá a postásra, hogy mutasson némi tiszteletet. Hogy átkozottul nincs most szükségem egy fél áron kínált ablaktisztító specialitásra, inkább még több vodkára, és esetleg hozzá tudná-ene tenni a másnapi körútjához.

De nem tettem. Ehelyett csak ültem ott a lépcsőn, a Jamesnek címzett barna borítékokat bámultam, és sírtam.

Annak ellenére, hogy mindent az én nevemre íratunk, és minden mást töröltünk, úgy tűnt, mintha senki sem figyelt volna rá, mert a levelek egyre csak jöttek egy olyan címzettnek, aki már nem volt ott.

Ezek az apró méltánytalanságok kergetik örületbe az embert.

Amikor a telefon mégis megcsörrent abban az első néhány hétben, általában anyám vagy Allan hívott, bejelentkeztek. Mintha kómában lettem volna, a testem csapdába esett abban a csendes házban, és ők csak arról akartak megbizonyosodni, hogy még mindig lélegzem.

Azt tettem. *Éppen*hogy.

– Mit csináltál? – érdeklődött anyám.

Megtorpantam, és James urnájára néztem a kezemben, szokásom-má vált ugyanis, hogy magammal vittem minden szobába, ahová csak bementem. James azt mondta nekem korábban: „Tudni fogod, mikor kell szétszórni a hamvaimat, ha eljön a megfelelő idő.”

Valahol a közelünkben akart lenni, valahol szép kilátással, tudtam. Most azonban csak közel tartottam magamhoz. Nem voltam benne biztos, hogy valaha is eljön a megfelelő idő, hogy elengedjem.

Nem gondoltam, hogy anyám jóváhagyná, ha tudná. Ő nyilván valamilyen furcsa ceremóniát akart volna, kristályokkal, meg ilyesmivel.

– Drágám, talán megint át kellene ugranom hozzád? Talán el kellene mennünk valahová?

Sage figyelmeztetései ellenére sem voltam képes megállítani anyámat. Egyfolytában átjött, még akkor is, ha csak a kanapén ültünk, nem sokat beszélünk, és iparkodtunk nem belemenni egy vitába. Valahányszor meglátogatott, James urnáját átvittem egy másik szobába, mert ha már én nem menekülhettem meg, semmi ok nem volt arra, hogy ő is ki legyen téve ennek. Arra gondoltam, épp elég dolga van, lévén halott, meg minden.

Az egyetlen hely, ami rosszabbnak tűnt, mint az otthon, az az „otthonon kívül lenni” volt.

Ez a kinti lét csak fokozta a fájdalmat: a világ elszárguldott mellettem, az emberek nevetgéltek, beszélgettek, nekem jöttek, és senki

nem vette észre, nem törődött vele, nem jött rá, hogy a világ legrosszabb dolga történik velem. Hogy én már láttam, milyen a pokol, és mégis talpon maradtam. Bár nem volt árulkodó roncs vagy robbanás, amire mások mutogathattak, az az igazság, hogy csupán a törött kagylóhéjам maradt utánam.

A „kintlét” nem sok jót jelentett másoknak sem. Nem volt jó dolguk azoknak, akik szerencsétlen módon az utamba kerültek. Mert elvesztettem azt a kapcsolót, tudod? Ami megakadályozza, hogy megmondjuk az embereknek, amit *igazán* gondolunk.

Tehát otthon volt a legjobb, valóban. Amikor otthon voltam, hazudhattam. Meglehetősen ügyessé váltam a hazudozásban, annak színlelésében, hogy „jól vagyok”. Igazság szerint lefoglaltam magam, az életem zsúfolt lett. Kétségbeejtő volt, persze, de felkészültem. Túl-élem. Rendben leszek. Ami természetesen vágyálomnak bizonyult.

Úgy vettem észre, hogy az emberek az előrehaladásról szeretnek hallani. Ha nem így történik, kényelmetlenül érzik magukat. Megrögzött alkalmazkodóként a hazugság tűnt a legjobbnak számomra, és a legegyszerűbb útnak előre.

Így azt mondtam a barátomnak, Terrynek, hogy be *akarok* nézni arra a zumbaórára, ami segített a kollégájának, Stephnek, amikor hetvenhárom éves korában elvesztette a férjét, pedig igazából csak azt terveztem, hogy iszom még egy kis vodkát aznap este. Azt mondtam anyámnak, hogy felveszem a kapcsolatot azzal a tanácsadóval – aki ott hagyta a számát a hűtőszekrényen –, ám ehelyett inkább gyakorlókört tettem James hamvaival, miközben James töltötte be a terapeuta szerepét.

– Depressziós vagy, mert meghaltam? Milyen *fürcsa!*

– Tudom, megdöböntő. Már majdnem egy hónapja. Mostanra már meg kellett volna nyernem a jótekonysági süteményvásárt, ha ez egy regény lenne, ugye?

- Igen, de te nem sütsz, emlékszel?
- Ez igaz.
- Talán meg *kellene* próbálnod a terápiát?
- Talán... *vagy* csak ihatnék még egy kis bort?
- Persze, az is segít...

A legrosszabb azonban az volt, hogy azt hazudtam Sage-nek, jól elboldogulok, miközben amiatt aggódtam, ő hogyan érzi magát, remélvén, hogy nem esik úgy szét, mint én. Ám ő a maga módján láthatóan megbirkózott a helyzettel, a tanulmányaiba merült, és a barátaival töltötte az idejét. Ezért nem tudattam vele, hogy olykor az az egyetlen felelősségteljes felnőtt dolog, amit teszek, hogy bejelentkezem nála, jól van-e. Aztán leteszem a telefont, és csak sírok, majd visszamegyek az ágyba James urnájával.

Hogy elkergessem az árnyakat, rengeteg vacak tévéműsort néztem, bár nem vagyok benne biztos, hogy bármit is felfogtam volna belőlük. Talán azért, mert sokukat végigittam. Allan pedig időről időre bekukkantott, és a legjobb barátnőm, Hannah is. Nem bántam, hogy átjöttek. Hannah néhány naponta meglátogatott, akár akartam, akár nem, mint egy gondozó, hogy megbizonyosodjon, nem kaptam-e valamilyen felfekvést. Annyira kedves volt, tudod? Nem ütközött meg, ha egy hete mosatlan hajjal nyitottam ajtót, James fürdőköpenyében, egy itallal a kezemben, miközben felsóhajtottam, „ó, te vagy az”, amikor ő félbeszakította a *Ki vagy, doki?* egyik epizódját.

Hannah pedig csak bólintott. Aztán a zuhany irányába terelt.

Hannah volt a legrégebb, nincs-hülyítés-közöttünk barátnőm. Ismered ezt a fajtát?

Ő volt az, aki csaknem bármit elmondhatott nekem, aki olyan dolgokat is meglátott bennem, amiket még én magam sem tudtam magamról. Aki átlátott mindenben, amit mondtam.

Kemény volt. Egyenes beszédű. Energiaforrás. Kedves azokhoz, akikkel törődött. A világ többi része azonban meglehetősen félelmetesnek tűnt számára.

Hannah volt az, aki azt tanácsolta, menjek el a Marisalba. Épp akkor, amikor már azt hittem, nagyszerűen megy a hazudozás.

– Átkozottul nem vagy jól – jelentette ki rám pillantva, egy hónappal azután, hogy tudomást szereztem a házról.

– De igen, jól vagyok.

Sötét szeme kétkedő maradt.

– Charl, úgy nézel ki, mint valami kísértet, félelmetesen sovány vagy, csontsovány, mint aki épp eltűnni készül. James nem akarná, hogy elrejtőzz itt, mint Miss Havisham¹, vagy ilyesmi.

A fogamat csikorgattam.

– Ugyan mit vártál, Han? Hogy mostanra már csatlakozom a helyi bingóhoz vagy cukrászversenyhez? *Meghalt* a férjem, sajnálom, ha nem tudok egy istenverte csettintéssel magamhoz térni.

– Tudod, hogy nem erre gondolok. – Fortyogva kibámultam az ablakon, ő pedig folytatta: – Nem várja el senki tőled, hogy *rendben* légy, de nem kell egymagadban végigcsinálnod ezt az egészet. Máskülönben pedig, szerintem meg kellene nézned azt a házat, amit James vett. Lehet, hogy jót tenne neked, ha kiszabadulnál innen. James...

– Nem gondolt bele – vágtam közbe, és összefontam a karomat. – Képtelen vagyok egyszerűen csak elrepülni egy nyavalyás spanyol szigetre, és vigadozni egy villában, mert ez nem egy átkozott romantikus komédia, hanem a való élet. – Reszkető lélegzetet vettem. – Soha semmi ilyet nem akartam, Han, James nélkül nem.

¹ Charles Dickens *Szép remények* című művének szereplője. Az esküvője napján elhagyott kisasszony a menyegző foszladozó, rothadó díszletei között éli életét.

Feltört belőlem a zokogás. Mérges voltam. Mérges voltam James-re. Mérges a mutálódó galád sejtre James áruló testében, amely úgy döntött, előttem távozik. Ennek nem így kellett volna történnie. Hogyan folytassam nélküle?

Hannah körém fonta a karját.

– Ó, istenem, Charl, sajnálom, hogy megríkattalak! Mindig kemény dió voltál.

Félig zokogtam, félig nevettem.

– Már nem.

Hannah elmosolyodott, hátrasimította a hajam, majd odahozta a táskám, amiben a cigarettákat tartottam, amikről még nem is számoltam be neki.

– Kimenjünk cigizni a kertbe?

Hát ezt meg honnan tudta?

Nevettem. Tizenhárom éves korunkra emlékeztetett, amikor első ízben csináltuk ezt az anyja cigijeivel, kiosontunk, és pöfékeltünk.

– De ezeket aztán magammal viszem, ha elmegyek – közölte most Hannah, miközben átnyújtott egy meggyújtott cigarettát.

Bólintottam. Igaza volt, mint általában. Néhány dolgot nem akar az ember, amikor a férje rákban meghal: olyan szokást felvenni, ami neki magának is azt okozhatja, és az egyetlen gyermekét árvává teheti. Nyavalyás Hannah! Mint mondtam, a haláleset abszolút poklot jelent a májnak.

Végül hajnali kettőkor megvettem a jegyet, miután megittam az utolsó korty whiskyt is, James régi fürdőköpenyébe burkolózva, amelyről azt akartam hinni, hogy még árasztja a borotválkozás utáni arc-szészének az illatát. Addig azzal a gondolattal voltam elfoglalva, hogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

levetem magam a legközelebbi hídról az urnájával, így együtt távozhattunk. Hogy ehelyett inkább most Formenterára készültem menni, az józanabb lehetőségnek tűnt.

Allan néhány nappal később kivitt kocsival a repülőtérre, és mindenféle dolgot motyogott, miközben az autópályán haladtunk.

– Nálad van az útleveled, Ropi? És a tengeribetegség elleni tablettáid a kompra? Mi a helyzet a törülközőkkel, kétek, hogy bármi ilyesmi is lesz majd ott, emlékszel, hogy csomagoltál? Lehet, hogy inkább egy hotelben kellett volna szállást foglalnod? Mi van, ha nincs áram vagy folyóvíz, és ott ragadsz? Lehet, hogy veled kellett volna mennem? Nem hagyhatom, hogy csak így egyedül odamenekülj.

Mindezt meglehetősen hadarva mondta, én pedig rámeredtem, és lassan páni félelem fogott el. A szorongása rám is átragadt.

Egy hétre csomagoltam a táskát, bár nem foglaltam visszafelé járatot. Úgy érveltem, hogy nem akarok túl elkötelezett lenni, bár megígértem Allannek, hogy lehetőséget adok a helynek, mielőtt hazamennék a fürdőköpenyemhez, a whiskymhez meg az illegális cigarettáimhoz. Egy csak odaút esetén legalább visszajöhetek akár a következő járatral is, ha úgy szeretném.